

[Ludvig Christensen.]
 være afskaaret fra at bruge deres Organisation, naar der bydes dem saadanne Forringelser af deres Levevilkaar som dem, der her er Tale om. Og det er jo netop Hensigten med Loven: den skal vende sig allerstærkest mod Landarbejdernes Organisationer. Overklassen paa Landet har blot ikke haft Mod og Mandshjerte til at sige det eller til at skrive i Loven, at det praktisk talt skal være forbudt danske Landarbejdere at have Organisationer. Det er jo det, der er Sandheden, at de samme Bønder — jeg sagde det ved Sagens første Behandling —, som rejste Frihedsstøtten her i København, nu gennemfører en Lov, hvorved de praktisk talt afskærer de fattigste Mennesker i vort Land, Landarbejderbefolkningen, fra at organisere sig og have nogen som helst Nytte af deres Organisation, hvis de endelig alligevel gør det.

Jeg tror, at man her virkelig gaar vort Lands fattigste Befolkning for nær. Det viser sig jo derigennem, at der faktisk ikke er andre end Landbrugets Overklasse, der gaar ind for denne Lovgivning. Det forekommer mig at være en Urimelighed, at vi i den danske Rigsdag skal vedtage en Lov, der i den Grad savner saglig Begrundelse, at det f. Eks. ikke har været muligt i det Udvalg, dette høje Ting har nedsat om Loven, at faa en virkelig saglig Forhandling i Gang om den. Vi har faaet Tilbud om og ogsaa faaet Lov til fra Oppositionens Side at holde alle de Taler i Udvalget, vi vilde, men vi har ikke faaet et virkeligt Forsvar for denne Lovgivning; et Forsvar, der blot i mindste Grad kunde sagligt begrunde dens Gennemførelse, har vi ikke faaet, lige saa lidt som vi har faaet en saglig Diskussion i Gang om Principperne i Loven. Kun paa et eneste Tidspunkt gik der Hul paa Bylden, og der begyndte at blive ligesom lidt Talelyst fra Regeringspartiets Side, og det var, da Repræsentanter for 15 000 Landhaandværkere, maaske 30 000 Vælgere paa Landet, havde Foretræde for Udvalget og der meget stærkt gik imod denne Lovgivning. Da begyndte man at spidse Øre, man syntes interesseret, man begyndte at fortælle de paagældende noget om, at Loven dog vist ikke vilde komme til at virke for dem. Det er det, man ogsaa har villet fortælle alle andre. De eneste, der ikke har faaet noget Tilsagn om, at Loven dog vist ikke vilde komme til at gælde dem, er Arbejderne, særlig Landarbejderne. Det er dem, der skal forhindres i at skabe sig Organisationer. De skal trykkes nedad paa ny

til Kaar, som ligger under det, det virkelig er nødvendigt at drive Landarbejderne ned paa. Naar den store Del af Landbruget, som nu staar i Arbejdsgiverforeningen for Skovbrug og Landbrug, er i Stand til at betale efter de Overenskomster, der findes, synes det noget mærkeligt, at en dansk Forpagter og en dansk landbrugskyndig Konsulent til Fordel for en udenlandsk Lensgreve skal være med til herhjemme at trykke Lønnen og Levevilkaarene ned for deres danske Brødre og Søstre. Det er i alt Fald et Princip, som efter vor Opfattelse er alt andet end nationalt.

Jeg kan ikke tro, ja, jeg vil endog drive det til at paastaa, at der faktisk ikke er et sagligt Flertal her for denne Lov. Der sidder her i Tinget Mænd, hvis Navn staar under Protestskrivelser mod denne Lovs Gennemførelse, og som, hvis ikke alt skal være Humbug, maa vedstaa deres Underskrift, Mænd, der i Arbejdsgiverforeningens Hovedbestyrelse har stemt imod denne Lov. Der er et Parti i dette høje Ting, som forud for Valget i 1926 stærkere end noget andet hævdede, at det havde Eneret paa at være Talerør netop for Erhvervslivet i Byerne og for Landhaandværkerne. Men hvor er de nu henne? Hvor er Erhvervslivets Talsmænd henne her, hvor vi kan møde fra vor Side med Arbejdsgiverforeningens, Haandværkerforeningernes og alle andre Erhvervsorganisationers afgjorte Udtalelser mod denne Lovgivning? Svigter man nu sin virkelige Opfattelse? Er det ikke længer saaledes, eller er det overhovedet ikke saaledes, at Politik i dette Land forpligter sine Deltagere til i alt Fald at stemme saa vidt sagligt, at man ikke mod bedre Overbevisning gennemfører en Lov, der kun kan virke splitende i vort Folk og paa mange Maader ødelæggende? Jeg opfordrer dem indtrængende til at vise, at de nu kan have Lov til at kalde sig Erhvervslivets Talsmænd for Alvor, og spørger, om de Ord, der staar udenfor denne Sal: „Lov skal gøres til alle Mænds Gavn“, betyder noget, eller om de ikke betyder noget? Om vi ikke har erklæret, at vi som Rigsdagsmænd vilde lovgive efter vor bedste Overbevisning? Om det betyder eller ikke betyder noget? Om det skal være saadan, at rent politiske Love, der i Virkeligheden kun gennemføres efter Ønske af et Mindretal, skal kunne gennemføres paa Trods af manglende Saglighed, paa Trods af enhver saglig Begrundelse? Denne Lov vil uddybe Kløften i vort Folk, den vil skærpe den Klassekamp, man